

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Mf.I.40.036/2025/5.

A felperes:

felperesi cég neve (székhelye)

A felperes képviselője:

képviselő neve (címe)

Az alperes:

alperes neve (címe)

A per tárgya:

Kártérítés megfizetése

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Kecskeméti Törvényszék 4.M.70.074/2024/47.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés sorszáma:

Alperes, 4.M.70.074/2024/49.

Í T É L E T :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a 42 624 (negyvenkettőezer-hatszázhuszonnégyszáz) forint másodfokú eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

A tényállás

[1] A nemzetközi fuvarozással foglalkozó felperes az alábbi tartalmú internetes hirdetés útján keresett sofőröket:

„Hétfőre van egy amsterdami áru, 230 a kördíj.

(település neve)-i indulás.

5 nap alatt itthon.

JA CE

(telefonszám)”

[2] Az alperes jelentkezett a hirdetésre. A felperes részéről (ügyvezető 1) ügyvezetővel egyeztetett, aki tájékoztatta, hogy a hollandiai fuvar 5-6 napig tart, kb. nettó 230 000 forint juttatást jelent, amely munkabérből, napidíjból, üzemanyag megtakarításból és bejárasi támogatásból áll.

[3] Az alperes a munkaszerződés megkötéséhez szükséges adatokat 2023. december 3-án, vasárnap küldte meg a felperesnek, az ez alapján a munkaszerződést előkészítette. Az aláírás időpontját a következő napban határozták meg, amikor az alperes ténylegesen munkába is indult.

[4] A 2023. december 4-én kelt munkaszerződés szerint a felperes az alperest 2023. december 4-től határozatlan idejű munkaviszony keretében tehergépkocsivezető munkakörben foglalkoztatta. Az alperes személyi alapbérét: „bruttó 266 800 Ft/hó (árfolyam: 380 EUR/HUF)” összegben határozták meg. Az alperes a munkaszerződés mellékleteként egy tájékoztatót is aláírt, amelynek 13. pontja szerint: „A munkáltató béren kívüli térítést fizet a külföldön töltött munkanapokért 40 EUR, a munkába járásért, valamint üzemanyag

megtakarítást maximum 100 000 Ft/hó valóságú adminisztráció esetén. Mindezen juttatások az ügyvezető döntése alapján adhatóak és visszavonásig érvényesek.”

[5] Az alperes a fuvarfeladatról 2023. december 9-én érkezett vissza. Ez alatt tanulmányozta a munkaszerződést és az a meggyőződése alakult ki, hogy az nem azt tartalmazza, amit a felperesi ügyvezetővel megbeszéltek.

[6] Visszaérkezését követően közölte az ügyvezetővel, hogy a fuvarozással és a gépjárművel kapcsolatos iratok nincsenek meg, mert azokat kifújta a szél a gépjármű kabinjából. Az ügyvezető rendőrt hívott, ekkor a papírok és az okmányok egy része előkerült. A fuvarozással kapcsolatos CMR (fuvarlevelek) egy része a kamion oldaldobozában maradt. Az elszámoláshoz szükséges menetlevelet az alperes nem adta át a felperesnek.

[7] A felek között szóváltás alakult ki, amelyre tekintettel az alperes jelezte, hogy nem kíván a felperesnél dolgozni, munkaviszonyát a 2023. december 9-én kelt azonnali hatályú felmondással megszüntette. A felmondás indokolása szerint: „[...] azonnali hatállyal megszüntetem munkaviszonyom, mert a korábban megállapodott megállapodást (ügyvezető 1) a (felperesi cég neve) cég megbízottja nem tartotta be a sofőrállás oldalon Hirdetésben a sofőrálláson hirdetett 230 ezer forintért egy Holland körfuvart. Megegyeztünk, hogy előre nem de ahogy visszaérek a telephelyre kifizet. Mind a fuvar megtörtén[t] az eszköz készlettel Kul, Tankolókártya Fuvarlevél CMR[.] Ha ez megtörtént volna minden rendbe lenne. Azóta nem nevezi meg mit követel tőlem csak visszaél a bizalmammal vidékről mozgatna: Károkat okozva de elszámolási fizetési hajlam nem mutatkozik, továbbra se.

Ennek okán nem tudok együttműködni és együtt dolgozni vele. Ingyen nem fogok dolgozni, utazgatni ha látom munkáltatói visszaélést követnek el, Jogi taktikázást. Emberi méltóságomba beegázolva. Céges jogi státuszt felhasználva.

Kérem mielőbbi kijelentésem a cégtől mert bizalom hiányában semmi nem működik.”

[8] A felmondást és CMR-t (ügyvezető 2) ügyvezető 2023. december 19-én vette át, aki ugyanezen napon számfejtett és átutalt az alperes részére a 186 615 forint munkabért, amely az alaphér időarányos részéből és napidíjból állt. A napidíjat menetlevél hiányában a nyomkövetőben rögzített határátlépések alapján határozták meg.

A kereset és az ellenkérelem

[9] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 266 800 forint és ezen összeg után 2023. december 19-től a kifizetésig járó késedelmi kamat, továbbá 91 008 forint perköltség megfizetésére.

[10] Érvelése szerint a munkaszerződésben foglaltakat nem szegte meg, továbbá olyan magatartást sem tanúsított, amely a munkaviszony fenntartását lehetetlenné tenné. Ezek

hiányában az azonnali hatályú felmondás a Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 78. § (1) bekezdésében foglalt feltételei nem teljesültek, így az alperes azonnali hatályú felmondása jogellenes, aminek következményeként az Mt. 84. § (1) bekezdése alapján felmondási időre járó távolléti díj illeti meg.

[11] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

[12] Hivatkozása szerint a felperessel abban állapodtak meg, hogy a holland fuvarfeladat teljesítése végén nettó 230 000 forintot fog számára kifizetni.

[13] A munkaszerződése előre el volt készítve, az ellentétes volt az ő akaratával és az álláshirdetés tartalmával, valamint azzal is, amiben a felperes ügyvezetőjével szóban megegyeztek. A felperes a munkaszerződés megkötését sürgette, nem hagyta annak elolvasását és így az akaratával nem megegyező munkaszerződést írt alá.

[14] Viszontkeresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze a felperest 266 000 forint megfizetésére. Ennek összegét az Mt. 78. § (3) bekezdése alapján a felmondási időre járó távolléti díj mértékében határozta meg.

[15] Megismételte, hogy az írásbeli munkaszerződésben foglaltaktól eltérően a felek közötti szóbeli megállapodás alapján a fuvarfeladat teljesítését követően kellett volna elszámolniuk, amelyet a felperes nem teljesített.

[16] Hivatkozott továbbá arra, hogy nem jogszerű a próbaidő kikötésének elmulasztása, továbbá a munkáltató visszaélést valósít meg azzal, hogy nem a fuvar végén fizette ki a járandóságát, de elvárta volna azt, hogy a továbbiakban is munkát végezzen. Emiatt bizalma a felperessel szemben teljes mértékig elveszett.

[17] A munkaviszony azonnali hatállyal történő megszüntetését azért választotta, mert korábbi munkahelyi tapasztalata alapján gépjárművel a közlekedésben csak olyan állapotban lehet részt venni, amellyel másokat nem veszélyeztet. A kialakult helyzet miatt gondolatai elkalandoztak, nem tudott a vezetésre koncentrálni, frusztrált volt, depressziós, pszichés állapotát jelentősen befolyásolta a kialakult helyzet. Senki érdekét nem szolgálta volna, ha gépjárműbe ül.

[18] A felperes ellenkérelme az alperesi viszontkereset elutasítására irányult.

Az elsőfokú bíróság ítélete és jogi indokai

[19] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 266 800 forintot és ezen összeg után 2023. december 19. napjától a kifizetésig járó késedelmi kamatot, továbbá 83 004 forint perköltséget. Megállapította, hogy a 16 008 forint eljárási illeték az állam terhén marad. Az alperes viszontkeresetét elutasította,

megállapította, hogy a 15 960 forint viszontkereseti eljárási illeték és az 5 180 forint eljárási költség az állam terhén marad.

[20] Elsődlegesen azt vizsgálta, hogy az alperes azonnali hatályú felmondásának indokolása a világosság, a valóságosság és az okszerűség követelményének megfelel-e.

[21] Az abban foglaltakra tekintettel először a munkaszerződés megkötésének körülményeit vizsgálta, ennek körében pedig azt, hogy történt-e az írásbeli munkaszerződéstől eltérő megállapodás.

[22] A felek nyilatkozatait ismertetve rámutatott, hogy eltérés közöttük abban volt, hogy született-e megállapodás arról, hogy a felperes a fuvarfeladat teljesítését követően fizeti ki az alperest. Ennek kapcsán okirati bizonyítékként értékelte a 2023. december 4-i munkaszerződést, amelynek 9. pontja szerint a bérfizetés havonta egyszer, egyösszegben, a tárgyhót követő hónap 15. napig esedékes, készpénzben vagy a dolgozó által megadott bankszámlára.

[23] Emellett figyelembe vette (tanú neve), a felperes adminisztrátora tanúvallomását, aki a konkrét szerződéskötésre ugyan nem emlékezett, de a gyakorlat kapcsán előadta, hogy a munkavállaló előzetesen megküldi az adatait, amely alapján a munkaszerződés elkészítésre kerül. Alperes előadása alapján megállapította, ezen adatok megküldésére 2023. december 3-án, vasárnap este került sor. Kiemelte, a tanú kizárólag arra emlékezett, hogy az euró árfolyam kifejezetten az alperes kérésére került a szerződésben rögzítésre.

[24] Ezen peradatok alapján nem talált megállapíthatónak a munkaszerződéstől eltérő megállapodást. A tanú vallomása alapján arra a következtetésre jutott, hogy az alperes a munkaszerződést, vagy legalábbis annak egy részét bizonyosan elolvasta, hiszen azon javítást, módosítást kért az euró árfolyamának rögzítésével kapcsolatban. Álláspontja szerint az, hogy az alperes a munkaszerződés minden pontját nem olvasta el, nem róható a felperes terhére.

[25] Mindezek alapján megállapította, hogy a felek között az érvényes megállapodás a munkaszerződés és a tájékoztató szerinti tartalommal jött létre, ez képezte a munkaviszony alapját.

[26] Az Mt. 45. § (5) bekezdésének rendelkezései alapján nem találta megalapozottnak az alperes próbaidő hiányára vonatkozó védekezését sem.

[27] Az alperes elmaradt munkabér igénye kapcsán rámutatott, hogy a tájékoztató 13. pontja alapján a munkabéren felül napidíj, üzemanyag megtakarítás, munkába járási költség térítés illette meg, amellyel az alperes, személyes meghallgatása során tett nyilatkozata szerint a korábbi munkáltatójánál alkalmazott hasonló gyakorlata alapján is tisztában volt.

[28] Tekintettel arra, hogy a felperes munkába járási támogatást nem kért, az ehhez szükséges forgalmi engedélyt nem adta át, így erre nem vált jogosulttá.

[29] Az üzemanyag megtakarítás kapcsán rögzítette, hogy annak elszámolásához a munkavállaló által kitöltött menetlevél lett volna szükséges, amelyet (tanú neve) tanú vallomása alapján az alperes nem bocsátott a felperes rendelkezésére, de maga az alperes is elismerte, hogy azokat nem adta át teljeskörűen. Ezért üzemanyag megtakarítást számfejtteni nem tudtak számára.

[30] Rögzítette, ugyanakkor a felperes a napidíjat és a munkabér arányos részét 2023. december 19-én átutalta az alperes bankszámlájára.

[31] Mindezekből levonta azt a következtetést, hogy a felperes az alperest a közöttük létrejött munkaszerződésben foglaltaknak megfelelően foglalkoztatta, az abban meghatározottak szerinti megfelelő időben és összegben részére a napidíjat és a munkabért megfizette, ezért az alperes azonnali hatályú felmondása nem felelt meg a valóság követelményének, az alperes tehát nem tanúsított olyan magatartást, amely az Mt. 78. § (1) bekezdés a) és b) pontjában foglalt kritériumoknak megfelelt volna.

[32] Az azonnali hatályú felmondás jogellenességének jogkövetkezményeként az elsőfokú bíróság az Mt. 84. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest a felmondási időre járó távolléti díjnak megfelelő összeg megfizetésére a felperes számára.

[33] Tekintettel arra, hogy a felperes kereseti kérelme megalapozottnak bizonyult, ezért az alperes viszontkereseti kérelme nem foghatott helyt.

[34] Az alperes által 2023. december 19-én készített hang- és videofelvétel kapcsán vizsgálta annak – mint jogsértő bizonyítási eszköznek – a perben történő felhasználhatóságát. Arra a megállapításra jutott, hogy a bizonyítékkal szemben a Pp. 269. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott abszolút kizárási ok nem áll fenn, ezért mérlegelési jogkörben döntött a felhasználhatóság kapcsán. Ennek körében értékelte, hogy az alperesi hivatkozások vonatkozásában a tényállás részben a felek között létrejött munkaszerződés, az alperes által hivatkozott Viber üzenetek, valamint (tanú neve) tanú vallomása alapján teljeskörűen és aggálytalanul megállapítható volt, ezért mellőzte a jogsértő bizonyítási eszköz perben történő felhasználását.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[35] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatása, a kereset elutasítása és a felperes – viszontkeresete szerinti – marasztalása érdekében.

[36] Előadta, hogy az elsőfokú bíróság nem rögzítette, hogy ő a Magyar Köztársaság állampolgára, ezért kérte, hogy bíróság igazolja, hogy rendelkezik joghatósággal és területi illetékességgel, rendelkezik hatósági igazolvánnyal, valamint kérte bemutatni a bíróság működési engedélyét. Ennek hiányában megtiltotta a hatóságok számára az adatai tárolását és felhasználását. Kifejtette továbbá, hogy Magyarországon alkotmányos válság van, nem a bírói függetlenség a lényeg, hanem a joghatóság és a területi illetékesség teljes hiánya.

Magyarország fennhatósága alatt az Alaptörvény alapján működő bíróság elnevezésű szervezetnek semmi köze az EU-hoz. Magyarországot nem ismerik el az Európai Unió tagállamként, a csatlakozási szerződésben is Magyar Köztársaság szerepel. Nem található olyan jogi aktus, vagy dokumentum, amely alapján a szerződésben Magyarország a Magyar Köztársaság helyébe lépett volna.

[37] Előadta, hogy a felperes nem tájékoztatta arról, hogy „nem veszi bele a kapcsolat létrejöttével keletkezett adatokat, megállapodásukat a munkaszerződésbe”. Ezzel a tájékoztatási kötelezettségét elmulasztotta, amit a bíróság nem kért rajta számon.

[38] Nem vizsgálta továbbá a társadalomra veszélyességet a jogviszony megszüntetése kapcsán, mivel azzal, hogy a felperes fizetési kötelezettségének nem tett eleget, olyan állapotban hozta őt, ami elvonta vonta a figyelmét a közlekedéstől. A bíróság nem vette figyelembe igazságérzetét és felháborodását, azért büntette ítéletével, mert felelősen járt el.

[39] Nem vizsgálta továbbá azt a körülményt sem, hogy a felperes a szerződés aláírását követően utasította az indulásra annak érdekében, hogy a fuvarral tartani tudják az időt. Ezzel visszaélést valósított meg, jogosulatlan előnyhöz jutott, megtevesztő állapotot idézett elő. Nem biztosította számára a munkaszerződés részletes átolvasását, értelmezését és annak felfogását.

[40] Az Mt. 18. § (1) bekezdésében foglaltak körében hivatkozott a tájékoztatási kötelezettség megsértésére, továbbá arra, hogy a felperes nem tudta igazolni, hogy előzetesen munkaszerződést egyeztetett volna vele, illetve annak tartalmát sem. Mindezekre tekintettel joga és egyben kötelezettsége volt felmondani, hiszen pszichés állapota, hozzáállása miatt nem kellett egy olyan cégnél dolgoznia, ahol nem szeretne.

[41] Hivatkozott arra, hogy a munkavégzés megtagadható és a munkaviszony felmondható, ha az a Btk. foglalkozás körében elkövetett gondatlan veszélyeztetését vagy a közlekedés biztonságát sérti. Ezeket azonban az elsőfokú bíróság nem vizsgálta.

[42] Álláspontja szerint feladatát, kötelességét megfelelően ellátta, ami a véleménynyilvánítás, az egyenjogúság, a döntés szabadságát és az önrendelkezési jog gyakorlását számára lehetővé teszi. Az elsőfokú bíróság nem tanúsított a munkavállaló jogaira is körültekintő, empatikus vizsgálatot, jogszerűtlen és szabálytalan eljárásban részesült. Jogfosztott, kiszolgáltatott helyzetben volt.

[43] Kérte, hogy a felülbírálat során a bíróság vegye figyelembe, hogy nem fizették ki úgy, ahogy az a hirdetésben szerepelt, az ítélet alapján is 43 385 forint üzemanyag megtakarítás járt volna neki. Ennek hiányában sérült a tisztességes elszámoláshoz fűződő joga. Álláspontja szerint megalapozatlanul jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a szerződést a felperessel leegyeztette volna. A szerződést kiszolgáltatott helyzetében írták vele alá, mert kocsiba kellett ülnie. Ezzel megtevesztették, így a szerződés semmis. Bizonyítékait nem vizsgálta megfelelően az elsőfokú bíróság, álláspontja szerint viszontkereseti kérelme azért megalapozott, mert vele nem akartak tisztességesen elszámolni.

[44] A felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

Az ítéltábla döntése és jogi indokai

[45] A fellebbezés alaptalan.

[46] Az ítéltábla az ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt, arra a peres felek maguk sem hivatkoztak, így felülbírálati jogkörének a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 370. § szerinti korlátai között járt el. E rendelkezés (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét – a (2)-(4) bekezdésben foglalt eltéréssel – az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolhatja. Ilyen korlátnak minősülnek a Pp. 371. § (1) bekezdés a)-d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. Ez azt jelenti, hogy a Pp. 371. § (1) bekezdésében foglaltak miatt korlátnak minősül – egyebek mellett – hogy a fellebbező fél milyen konkrét döntést kér a másodfokú bíróságtól atekintetben, hogy az mennyiben változtassa meg, vagy helyezze hatályon kívül az elsőfokú ítélet kifogásolt rendelkezését vagy részét és ezt milyen okból tegye, továbbá, hogy a fellebbező milyen anyagi, illetve eljárási jogszabálysértést jelöl meg fellebbezése alapjául. Azzal tehát, hogy a fellebbező milyen határozott kérelmet és milyen indokkal ad elő, egyúttal kijelöli a másodfokú bíróságtól kért felülbírálat tárgyát és körét. Emellett lényeges korlátot jelent az is, hogy a Pp. 369. §-a meghatározza, a felülbírálati jogkör milyen keretek között gyakorolható.

[47] A felperes fellebbezésében az ítéltáblától gyakorolni kért felülbírálati jogkört nem jelölte meg, fellebbezése szabadszöveges indokolása alapján arra lehet következtetni, hogy elsődlegesen az elsőfokú bíróság eljárásának szabályszerűségét [Pp. 369. § (1) bekezdés] támadta, amikor fellebbezésében kifogásolta az eljáró bíróság joghatóságát, eljárásának jogalapját és illetékességét.

[48] A perre irányadó AZ EURÓPAI UNIÓRÓL SZÓLÓ SZERZŐDÉS ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ MŰKÖDÉSÉRŐL SZÓLÓ SZERZŐDÉS (a továbbiakban: EUMSZ), amelynek 288. cikke értelmében a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló az Európai Parlament és a Tanács 2012. december 12-i 1215/2012/EU rendelete (a továbbiakban: Brüsszel Ia. rendelet) közvetlenül alkalmazandó. A magyar bíróság joghatóságát a Brüsszel Ia. rendelet 5. szakasz 22. cikk (1) bekezdés alapozza meg, amelynek értelmében a munkaadó kizárólag annak a tagállamnak a bíróságai előtt indíthat eljárást, ahol a munkavállaló lakóhelye található. Az elsőfokú bíróság ezért helyesen állapította meg a joghatósága fennálltát.

[49] A bíróság eljárásának jogalapját Magyarország Alaptörvénye 21. cikk (1) bekezdése adja, amely kimondja, hogy a bíróságok igazságszolgáltatási tevékenységet látnak el. A (2) bekezdés értelmében a bíróság dönt büntetőügyben, magánjogi jogvitában, a közigazgatási határozatok törvényességéről, az önkormányzati rendelet más jogszabályba ütközéséről és megsemmisítéséről, a helyi önkormányzat törvényen alapuló jogalkotási kötelezettsége elmulasztásának megállapításáról és törvényben meghatározott egyéb ügyben.

A bíróságok szervezetét, igazgatását a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény szabályozza.

[50] A polgári peres eljárások, így a munkaügyi perek eljárási szabályait a Pp. tartalmazza. Az eljáró bíróság – jelen esetben a Kecskeméti Törvényszék – hatáskörét a Pp. 20. § (2) bekezdése, míg illetékességét a Pp. 25. § (1) bekezdése alapozta meg, amely szerint az a bíróság, amelynek területén az alperes lakik, mindazokban a perekben illetékes, amelyekre más bíróság kizárólagos illetékessége megállapítva nincs.

[51] Mindezek alapján a Kecskeméti Törvényszék a jelen munkaügyi perben joghatósággal, hatáskörrel és illetékességgel is rendelkezett a jogvita elbírálására.

[52] Ezt követően – az alperes fellebbezési érvelését figyelembe véve – az ítéltáblának azt kellett vizsgálnia, hogy a munkaszerződés érvényességével kapcsolatban és annak tartalmával kapcsolatban az elsőfokú bíróság helyes döntést hozott-e.

[53] Az alperes a szerződés érvénytelenségére lényegében azzal utalt, hogy megtévesztő módon írtatták vele alá a szerződést, illetve kifogásolta a megfelelő tájékoztatás hiányát.

[54] E körben az ítéltábla hangsúlyozza, az alperes az elsőfokú eljárásban nem tett olyan tényállítást, hogy e (megtévesztést eredményező) körülményeket a munkaszerződés aláírásakor kifogásolta volna, illetve az aggályait jelezte volna a munkáltatónak. Ha mégis jelezte volna, de ennek ellenére a munkaszerződést aláírta, vagy ha utólag észlelte és megtévesztőnek értékelte a körülményeket, úgy fennállt számára a megtámadás lehetősége.

[55] A munkaszerződés érvénytelenségét semmisségi vagy megtámadhatósági ok fennállta eredményezheti. Míg a semmisségi ok főszabály szerint a törvény erejénél fogva beálló érvénytelenséget von maga után, a megtámadhatósági ok csak akkor, ha az arra jogosult a jognyilatkozatot az előírt határidőn belül eredményesen megtámadja (Mt. 27-28. §). A tévedés és a megtévesztés az Mt. 28. §-ában szabályozott megtámadhatósági okok, azaz feltételes érvénytelenséget jelentenek, ami azt jelenti, hogy a megállapodás mindaddig érvényes, amíg azt az arra jogosult sikeresen meg nem támadja. A megtámadásra irányuló jognyilatkozatot az Mt. 28. § (7)-(8) bekezdése alapján írásban, a törvényi határidőn belül kellett volna a másik féllel, jelen esetben a munkáltatóval közölni. Az alperes azonban az eljárás során nem tett olyan tényállítást, hogy az általa nem vitatottan aláírt munkaszerződést írásban, az előírásoknak megfelelően megtámadta volna. Ez egyúttal azt is jelenti, hogy a munkaszerződés érvényességét az ellenkérelem előterjesztéséig nem vitatta. Megtámadás hiányában a munkaszerződés azzal a tartalommal tekintendő érvényesnek, amelyet a felek az írásba foglalt dokumentumban rögzítettek.

[56] Mindezek mellett is fennállt a lehetősége annak, hogy az alperes a peres eljárásban bizonyítsa az írásba foglalt munkaszerződés tartalmának valótlanágát, azaz azt, hogy az írásba foglalt munkaszerződés tartalmától eltérő megállapodást kötött a munkáltatóval.

[57] Az alperes a munkaszerződés tartalmából lényegében kifizetés időpontját, illetve az egy fuvarért járó díjazás mértékét és annak összetételét vitatta.

[58] A díjazás kifizetésének időpontjával kapcsolatban az elsőfokú bíróság a munkaszerződés 9. pontját, mint okirati bizonyítékot értékelte, ezzel szemben az alperes semmilyen bizonyítékot nem terjesztett elő. Az alperes saját állításai bizonyítására csak a hangfelvétel kivonatát csatolta, a hangfelvételt azonban jogellenesen készítette, ezért a fellebbezésében azt kifogásolta e körben, hogy az elsőfokú bíróság azt figyelmen kívül hagyta. Legalábbis azon fellebbezési hivatkozását, miszerint a bizonyítékaira a bíróság nem volt kíváncsi, ekként lehetett értelmezni. Nem nyilatkozott azonban arról, hogy milyen okból sérelmezi az elsőfokú bíróság azon döntését, hogy a titokban, jogellenesen készített hangfelvételt a bizonyítékok köréből kirekeszti. Az alperesi fellebbezésből nem lehet következtetni arra, hogy e körben az alperes milyen eljárási vagy anyagi jogi jogszabálysértésre utal, a Pp. 371. § rendelkezéseinek megfelelő tartalmú fellebbezési kérelmet az alperes ekörben nem terjesztett elő.

[59] Mindezekre figyelemmel a munkaszerződés 9. pontja alapján a munkáltatót munkabér fizetési kötelezettség az alperes fuvarfeladatból történő visszaérkezését követően nem terhelte, a szerződés hivatkozott pontja alapján havonta egyszer, egyösszegben a tárgyhót követő hónap 15. napjáig kellett a munkabért kifizetnie.

[60] A felek között abban a tekintetben, hogy az adott fuvarra vonatkozó 230 000 forint nettó összegű díjazás milyen elemekből áll, a per érdemét érintő ellentmondás nem volt. Az alperes, ahogy arra az elsőfokú bíróság ítéletében is rámutatott, személyes meghallgatása során elismerte, hogy tudott arról, hogy a fuvarfeladat után járó összeg több jogcím alapján járó juttatásból tevődik össze. Etekintetben az elsőfokú bíróság a munkaszerződést és az annak mellékletét képező tájékoztatót, illetve (tanú neve) tanú vallomását, valamint az alperes személyes nyilatkozatát értékelte és azok alapján állapította meg az elemeket. Azt pedig, hogy a felperes részére átutalt összeg és az általa hiányolt összeg közötti különbség lényegében az üzemanyag megtakarításból adódott, (tanú neve) tanúvallomásából állapította meg. A felperes, tehát azért fizetett a hirdetésben szereplő nettó 230 000 forintnál kevesebbet, mert megfelelő dokumentumok átadása hiányában nem tudta elszámolni az üzemanyag megtakarítást az alperes javára. Ezzel az alperes is csak részben tett ellentmondó nyilatkozatot, amikor személyes meghallgatásakor elismerte, hogy december 9-én csak a dokumentumok egy részét adta át a munkáltatónak, másik részét csak később. Ezzel maga sem cáfolta, hogy az üzemanyag megtakarítás elszámolásának akadályát volt.

[61] Annak, hogy munkába járási támogatást az alperes kért-e vagy sem, az előbbiek fényében azért nem volt perdöntő jelentősége, hiszen a különbség nem annak hiányából adódott.

[62] A felülbírálat korlátai szempontjából lényeges, hogy az alperes fellebbezésében azt sem adta elő, hogy ekörben milyen bizonyítékok értékelését kifogásolja, illetve milyen téves következtetést, milyen okból sérelmez. Mindössze azt állította, hogy 43 385 forint üzemanyag megtakarítás járt volna részére, de ezt a munkáltató nem fizette ki úgy, ahogy azt a hirdetésben megfogalmazta.

[63] E körben rámutat az ítéltábla arra, hogy a hirdetésben nincs arra történő utalás, hogy a „kördíj” minden feltétel és elszámolási, igazolási kötelezettség nélkül jár a munkavállaló részére. A tájékoztató viszont tartalmazza, hogy a béren kívüli térítés valóságghű adminisztráció esetén jár.

[64] Amellett, hogy az alperes a fent kifejtettek szerint a munkaszerződés érvénytelenségét annak eredményes megtámadásával nem igazolta, megjegyzi az ítéltábla, hogy az általános élettapasztalat szerint is ismertnek kellett lennie a nemzetközi áru fuvarozásban régebb óta dolgozó alperes előtt annak, hogy a munkáltatók csak megfelelő és szabályos elszámolás útján tudnak kifizetéseket eszközölni, aminek nyilvánvaló feltétele a megfelelő és valóságghű adminisztráció, ezért ennek kikötése a munkaszerződésben nem kifogásolható.

[65] Az elsőfokú bíróság a fent kifejtettek értelmében tehát helyesen állapította meg a munkaszerződés tartalmával kapcsolatban az alperes által vitatott tényeket, azok módosítása, kiegészítése nem volt indokolt [Pp. 369. § (3) bekezdés a) pont].

[66] Ebből következően a bíróság helyesen vette ezeket alapul annak a jogkövetkeztetésének a levonásához, hogy az alperes azonnali hatályú felmondásának indokolása megfelel-e az Mt. 78. § (1) bekezdés a) és b) pontjában foglalt követelményeknek. E jogszabályi rendelkezés értelmében a fél akkor élhet az azonnali hatályú felmondás jogával, ha a másik fél a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségét szándékosan vagy súlyos gondatlansággal jelentős mértékben megszegi, vagy egyébként olyan magatartást tanúsít, ami a munkaviszony fenntartását lehetetlenné teszi. Az elsőfokú bíróság helyesen vont le következtetést a megállapított tényekből arra nézve, hogy a munkáltató sem a díjazás kifizetésének időpontjával, sem a díjazás megállapított mértékével kapcsolatban nem szegte meg a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségét, hiszen mindkét körülmény tekintetében a munkaszerződésben foglaltaknak megfelelően járt el, így e körben szándékosság, vagy súlyos gondatlanság sem terheli, illetve egyéb olyan magatartást sem tanúsított, amely a munkaviszony fenntartását lehetetlenné tenné. Az előbbiek miatt az ítéltábla nem látott okot az elsőfokú bíróságtól eltérő jogkövetkeztetés levonására [Pp. 369. § (3) bekezdés c) pont].

[67] Az alperes fellebbezésében még sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta, hogy az azonnali hatályú felmondás gyakorlásának oka volt, hogy olyan egészségi állapotba került, amelyben másokra is veszélyes lett volna, ha tovább folytatja a járművezetői tevékenységet.

[68] E körben rámutat az ítéltábla, hogy egyrészt az alperes azonnali hatályú felmondása ilyen jellegű indokolást nem tartalmazott, ezért az azonnali hatályú felmondás jogszerűségének vizsgálata e körülményre nem terjedhetett ki. Másrészt azt, hogy valaki saját alaptalan kifogásai miatt önmaga ront saját mentális állapotán, nem lehet a munkáltató terhére róni. Az ilyen alapon történő azonnali hatályú felmondás semmiképpen nem felelhetne meg az Mt. 78. § (1) bekezdés a), illetve b) pontjában rögzített feltételeknek.

[69] Az alperes fellebbezése a fentiek okán eredménytelen lett, ezért az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[70] A pernyertes felperes a másodfokú eljárásban perköltség iránti igényt nem terjesztett elő, ezért arról az ítéltáblának határoznia nem kellett.

[71] A perveztes alperest megillető munkavállalói költségkedvezményre figyelemmel a feljegyzett másodfokú eljárási illeték az állam terhén marad [Pp. 525. §; 95. § (1) bekezdés, 102. § (6) bekezdés; az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdés, 46. § (1) bekezdés].

[72] Az ítélet ellen a Pp. 365. § (2) bekezdésében foglaltak alapján fellebbezésnek helye nincs.

Szeged, 2026. április 22.

Dr. Szöllősiné dr. Tóth Zsuzsanna s.k.
s.k.

a tanács elnöke

Dr. Telegdy Gergely s.k.

előadó bíró

Dr. Hámori Attila

táblabíró